

Proloog

Grosse Tete, Louisiana

1989

Op een snikhete oktoberochtend reden Austin Landry en de rest van het team door de poort van begraafplaats 's Heeren Akker; de roestig zwarte ijzeren punten van het hek gingen bijna schuil onder een deken van algen en mos. Het was geen groot kerkhof en iets verderop rechts zag Landry de rouwenden al staan: een in het zwart gehuld groepje mensen met het hoofd gebogen van verdriet of door de genadeloze hitte.

Hij stuurde het busje naar links, weg van het pad met kinderkopjes en over een zandpad, zodat hij de ceremonie van achteren kon benaderen. 'Klaar, jongens?' vroeg hij.

Er ging enig gemompel en geprevel op onder de passagiers. Landry keek even achterom. 'Jezus, kunnen jullie je een beetje fatsoeneren? Jullie lijken wel iets uit een slapstickfilm.'

Vanuit zijn ooghoek zag hij de anderen – Stanley Trahan, Ned Fontenot en Martego Onuitspreekbare-Achternaam – halfslachtige pogingen ondernemen hun das recht te trekken, hun overhemd in hun broek te stoppen en zich zo presentabel te maken als mogelijk was met die goedkope zwarte pakken.

Dit was goddank niet Landry's fulltimebaan. Hij en zijn kennissen kregen alleen een telefoontje van Caspar (Kas) Weile – directeur van Uitvaartonderneming Gebr. Weile – als de nabestaanden zelf niet genoeg mensen vonden om de kist te dragen. Daar zat Weile uiteraard niet mee: dat bezorgde hem een zoveelste post

op de rekening die hij de familie zou presenteren als het allemaal voorbij was. Acht man, honderdvijftig dollar per persoon. Met dien verstande dat Weile dan alleen hen viere aannam en hun elk vijfenzeventig dollar uitbetaalde. Hij wist dat het verschil in mankracht in de ellende van het moment onopgemerkt zou blijven.

Onopgemerkt – behalve dan door Landry en de drie anderen, die de kist met een zekere schijn van waardigheid uit de begrafenisauto moesten zien te hijsen en naar het graf dragen.

Toen het bestelbusje via de achterzijde van de begraafplaats kwam aanrijden, kreeg hij door de zinderend hete lucht heen een beter zicht op de zaken. Rouwauto, volgauto voor de dominee, auto voor de bloemen, Weiles eigen zwarte zesdeurs Cadillac voor de diepbedroefde familieleden, à raison van driehonderd dollar per uur. De groep was betrekkelijk klein, een ruim tiental – de familie Montcalm, voor het merendeel grijscharig en in wankel evenwicht achter hun rollator, met een stel jongere mensen die waarschijnlijk collega's geweest waren. De familie had dominee Jessup uitgekozen om de uitvaart te leiden: graatmager, snel geprikkeld en een groot voorstander van een langdradige, ouderwetse liturgie, hoewel Landry een donkerbruin vermoeden had dat zelfs deze vlijtige dienaar des Woords er vandaag, gezien de luchtvochtigheid van zo'n honderd procent, vaart achter zou zetten. Hij zag dat de grafdelvers het graf al voorbereid hadden. Aan beide zijden stonden metalen stutten, en er stond een granieten grafsteen in de aarde. Graniet, dat moest wat gekost hebben. Het was duidelijk: de familie was bepaald niet armlastig... en de uitvaartondernemer zou daar grif misbruik van hebben gemaakt.

Landry draaide zijn eigen raampje zo ver naar beneden dat hij horen kon waarover de dominee net stond te orenen:

*De mens, geboren uit een vrouw, leeft slechts korte tijd op aarde
en leidt een bestaan vol kommer...*

Een waarheid als een koe. Verdorie, ze waren al verder met de hele ceremonie dan hij gedacht had. Hij liet het raampje openstaan, knikte naar de anderen en zette de motor af. Alle vier stapten ze uit en dromden uit het zicht achter het busje samen om nu voor het laatst de goedkope pakken waarvan Weile hen voorzien had recht te sjoeren. Landry voerde een laatste inspectie uit. Fontenot had rode, waterige oogjes en stond ietwat onvast op zijn benen. Van dichtbij stonk hij naar bier.

‘Verdomme, Ned – heb je nou weer een drinkontbijt genomen?’

Fontenot wendde zijn blik af en mompelde iets vaags. Landry bleef nog even naar hem staan kijken en haalde toen diep adem. ‘Oké. Daar gaan we dan maar.’

‘Wat voor kist hebben ze?’ vroeg Stanley.

‘Hoe moet ik dat nou weten?’

‘Die laatste was zo zwaar dat ik nog de hele week last van mijn rug heb gehad.’

‘Maak je geen zorgen. Met een halfuur is het bekeken. Fontenot, zorg dat je je een beetje gedraagt.’

Met plechtstatige tred en gemaakt eerbiedig gebogen hoofd liepen ze naar de open achterzijde van de rouwauto. Onderweg probeerde Landry zich de details van deze begrafenis voor de geest te halen. Niet dat het enig verschil maakte, maar hij herinnerde zich dat de overledene jong was, zo’n beetje van zijn eigen leeftijd. Hij had in de bouw gewerkt, was uitgegleden op een steiger zes hoog, was gevallen en had zijn schedel gebroken. Dat betekende een dichte kist – jammer voor Weile, die veel meer kon verdienen door gezichten op te lappen met secondelijm, en dan tampons in de neus om het vocht te absorberen. Niet dat Landry medelijden had met de uitvaartondernemer – die had wel tien andere manieren, al dan niet legaal, om de nabestaanden te helpen zich niet alleen van hun familielid, maar ook van hun geld te ontdoen.

Gij kent, o Heer, het diepst van ons geheim...

Het viertal naderde de rouwauto en de mannen stelden zich twee aan twee op aan weerszijden van de open achterklep. Landry hief zijn hoofd en nam, als een generaal die zijn strategie voorbereidt, het terrein in zich op: zo'n drie meter van de wagen naar het graf, en de grond was mooi vlak. Geen probleem.

Maar toen zakte hem plotseling, toen hij voor het eerst achteromkeek naar de kist, de moed in de schoenen. De kist lag in de schaduw in de auto, maar toch zag hij al dat de nabestaanden de zwaarste van al Weiles opties hadden gekozen: de Mahonie-Requiem met messing accenten. Niet dat dit hem verbaasde: Weile probeerde deze kist altijd op te dringen aan families die veel te aangeslagen waren om verstandig na te denken over dit soort details. In de schouwkamer, waar de diverse kisten te bezichtigen waren bij zacht licht en met ingeblikte orgelmuziek op de achtergrond, was de Mahonie-Requiem stevast de glimmendste van allemaal. Weile zorgde er ook voor dat het deksel en de zijwanden lood- en loodzwaar waren, zodat de nabestaanden wisten dat ze waar voor hun geld kregen. Uiteraard keek niemand ooit ónder de kist, waar het mahoniehout ophield en het triplex begon.

Een binnensmondse verwensing van Fontenot: ook hij had de kist gezien.

Landry keek om naar het graf en het bescheiden groepje daaromheen. Weile wierp hem steeds een vuile blik toe, een waarschuwing om de klus netjes te klaren. Naast hem stond Weiles assistent, net drie maanden geleden aangenomen, jong en aanzienlijk levendiger dan de rest van de groep. Hij keek naar Landry en knikte even meelevend. In tegenstelling tot Weile zelf was de assistent vriendelijk en rechte doorzee: Landry had hem niet vaak gesproken, maar wist wel dat de jongeman ook niet onder de indruk was van Weiles goedkope oplossingen, het feit dat hij zijn klanten uitmolk en de regels aan zijn laars lapte. Hij had Weile ooit ruzie horen maken met de assistent, waarbij die

laatste hem gewaarschuwd had dat Weile wel mocht uitkijken met al die nieuwe milieuvoorschriften die president Reagan er in zijn tweede termijn doorheen aan het drukken was. Hij kon niet meer zomaar al zijn formaldehyde, fenol en allerhande andere kankerverwekkende stoffen zó vanuit de balsemkamer in de Atchafalaya-rivier dumpen, waarna het dan stroomafwaarts naar Bayou Chene reisde. Hij bedoelde het goed, de assistent, maar Landry wist dat Weile te oud en te krenterig was om zijn manier van doen te veranderen.

De dominee hief zijn armen boven het lege graf en verhief zijn stem: dat was het teken. Landry en de anderen gingen bij de achterkant van de auto staan. Een tweede drager vloekte toen ook hij de kist herkende. Op Landry's geprevelde instructies grepen ze de messing handvatten, trokken de kist langzaam naar buiten – Jezus, hij was nog zwaarder dan Landry zich herinnerde – en wisten hem met wat gehijg en gemompelde vervloeking naar de laadklep van de auto te manoeuvreren. Alle blikken draaiden zijn kant uit: showtime.

‘Op drie,’ zei Landry.

Ze tilden de kist op en zetten zich in beweging – de voorsten eerst, de achtersten meteen daarna – in de schuifelende processie die de makkelijkste manier bleek te zijn om een overleden iemand naar een open graf te zeulen.

‘Shit nog aan toe,’ mompelde Trahan tussen zijn opeengeklemd kieke door. ‘Ik dacht dat die gast hier zo fit was. Maar volgens mij is hij minstens honderdvijftig kilo.’

‘Spaar je adem.’ Landry concentreerde zich op zijn taak: een stap naar voren, wachten tot de achterhoede een stap had gezet en dan de andere voet naar voren. De kist leek inderdaad nog zwaarder dan anders. Hij nam aan dat Weile extra zware deksels was gaan gebruiken zodat hij de prijzen nog verder kon opvoeren.

Ze waren halverwege het graf toen Landry iets hoorde kraken.

Hij had het moeilijk met het gewicht en het duurde even eer hij

doorhad waar het geluid vandaan kwam. Maar toen hoorde hij nogmaals: *krak!* – het leek wel een pistoolschot. Het kwam van de onderkant van de kist.

O jesus – had die huffer van een Weile nou de triplex bodem vervangen door balsahout? En à propos: het gezicht van de uitvaartondernemer zag plotseling asgrauw.

Hij had nu even geen tijd om zich daar zorgen over te maken – nog één stap en dan hadden ze de kist boven de stellage van metalen buizen gehesen die parallel met het graf liepen, met zware groene singels die over het diepe gat in de aarde heen liepen. Ze moesten de kist op de stellage leggen, het gewicht overhevelen naar de banden en dan het geheel de aarde in laten zakken. En als het allemaal voorbij was, wilde hij even een hartig woordje wisselen met de heer Weile.

Wij vertrouwen u de ziel van onze gestorven broeder toe zoals we zijn lichaam aan de aarde toevertrouwen. Uit stof zijt gij geboren en tot stof zult gij...

Net toen ze de kist op de singels zetten en toen Landry de adem wilde uitblazen die hij al te lang had ingehouden, zag hij iets waarvan zijn maag ondanks de hitte zowat bevroor: de singel linksvoor, waarmee de kist het graf in gelaten moest worden, zat niet goed op zijn plek. De grafdelvers hadden hem niet goed vastgemaakt aan zijn klem. Terwijl Landry zich grommend van de inspanning zo ver mogelijk uitrekte om beter rond de hoek van de kist te kunnen kijken, besepte hij dat de singels, zodra ze de kist neerzetten, meteen door de stellage heen zouden zakken en in het graf zouden ploffen. En dan zou de hele opstelling bezwijken.

Heilige moeder Gods...

Als ze met z'n achten geweest waren, wat normaal was in zo'n situatie, of als de kist niet zo zwaar was geweest, dan had hij de kist heel even met één hand kunnen dragen om de singel goed te

leggen. Maar ze hadden het er al moeilijk zat mee. Hoe moest hij dit in vredesnaam oplossen?

Hij wierp een blik op Weile, maar die leek als verstard – alsof dat knappende geluid nog in zijn hoofd klonk. En waarschijnlijk was dat ook zo. *Vrekkige laaienlichter, geldwolf...*

‘Zakken!’ hijgde Fontenot, die het probleem niet zien kon.

‘Wachten!’ overstemde Landry hem. Konden ze de kist terugbrengen naar de auto om de stellage te fikszen? Een snelle blik op zijn drie collega’s, die paars zagen van de inspanning, leerde hem dat dat niet zou gaan.

Er klonk een derde knal, nog harder dan de eerste twee, zodat zelfs dominee Jessup even halverwege een zin ophield. Het onmiskenbare geluid van hout dat aan het bezwijken is.

‘Ik hou hem niet meer,’ bracht Fontenot half sprekend, half gorgelend uit.

‘Wacht!’ zei Landry. ‘Wacht even!’

Daarna gebeurde het een na het ander. Fontenot liet zijn deel van de last op de stellage zakken. De drie anderen, die nu het volle gewicht moesten dragen, konden dat niet aan en moesten noodgedwongen zijn voorbeeld volgen. De vrienden van de overledene zagen wat er aan de hand was en maakten zich op om een hand toe te steken, en op dat moment greep Landry naar de singel en bad vurig dat hij die op zijn plek zou kunnen gespen... maar met een plotseling gewicht van honderden kilo’s schoot die onmiddellijk los uit de stellage en krulde zich als een dikke, platte slang de diepte in. De kist zakte scheef, hing heel even recht, zakte weer weg en viel toen met een hernieuwd gekraak, ditmaal begeleid door het gekreun van metaal en het geluid van naar adem happende omstanders, in het graf.

Landry bleef staan kijken, verlamd door een soort gefascineerd afgrijzen.

Het hoofdeinde van de kist klapte met een daverende dreun op de bodem van het pas gedolven graf en de hele kist trilde. Meteen

bezweek de bodem van de kist en brak in meerdere stukken, zodat het lichaam er plompverloren uit tuimelde. Er ging gesteun en gevloek op toen de overledene in het zicht verscheen: een verbrijzeld hoofd waarbij de kaak met stroken medische pleister op zijn plek gehouden werd; het lijk naakt vanaf het middel en al donkerpaars verkleurd; de stoppen waarmee de lichaamsopeningen waren afgedicht die losschoten door de klap zodat het lijk aan alle kanten begon te lekken.

Aan alle kanten ging geschreeuw op. Dominee Jessup probeerde de aanwezigen tot de orde te roepen terwijl hij tegelijkertijd stond te bidden. De uitvaartondernemer was plotseling nergens meer te bekennen.

Het tafereel werd steeds chaotischer, en plotseling hoorde Landry iemand nog veel harder gillen, en een vrouw op leeftijd links van hem viel flauw. Een paar seconden later hoorde hij een koor van ontstelde kreten opgaan, gevolgd door het geluid van kokhalzen. Aan de andere kant van het graf viel een tweede aanwezige flauw en smakte voorover op de restanten van de metalen stellage, die toch al in wankel evenwicht stond.

Als uit de verte staarde Landry het open graf in, geschokt door de vaart waarmee alles van normaal in een nachtmerrie was veranderd. Hij vroeg zich af waarom al die mensen flauwvielen en nog stonden te gillen toen de kist allang gevallen was. Het ergst denkbare was immers al gebeurd – er was een kist per ongeluk voortijdig in het daartoe bestemde graf gekukeld en het amper geprepareerde stoffelijk overschot was er zomaar uit gerold. Kon het nog erger worden?

En toen, terwijl hij staarde naar het gapende gat aan zijn voeten, zag hij... en het werd hem duidelijk.

DEEL EEN

7 augustus 1994

Ambulancebedrijf Expedited Medical Transport, EMT, was gevestigd achter in een dertien-in-een-dozijn-gebouw op een al net zo doorsnee industrieterrein ten oosten van New Orleans. Hier en daar waren op het terrein enkele technologiemarkt-start-ups ontsproten, aangelokt door de lage huren en de vlotte toegang tot het centrum van de stad, maar verder bleef het een monochroom landschap: lage, vierkante gebouwen van golfplaat met daaromheen een massa gaashekken en armoedige eenrichtingsstraten.

J.F. Foreman reed de ambulanceparkeerplaats op en manoeuvreerde zijn Cadillac DeVille Concours naar zijn privéplek, waarbij hij eens te meer bedacht dat die kale industriële vlakte hem prima beviel. Er werd gepraat over een nieuwe 'technologieboulevard', maar daar bleef het verder bij: gepraat. Silicon Valley had het monopolie op die branche, en daar zag hij op korte termijn geen verandering in komen. Bovendien zou de computerindustrie niet veel veranderen aan de zaken, behalve dan dat een massa secretaresses en boekhouders werkloos zouden worden. Moest je Gateway eens zien: de aandelenkoersen waren de pan uit gerezen, maar waren intussen volledig geflopt. Apple was op sterven na dood en zou het ook niet lang meer redden.

Uit macht der gewoonte keek hij even om zich heen voordat hij de motor afzette. Hij greep zijn aktetas en stapte de overweldigend vochtige zomerhitte in die zo kenmerkend was voor Louisiana. Hij klapte het portier dicht, deed de auto op slot en gaf de gloed-

nieuwe Caddy een liefkozend klopje. De jappen konden proberen het luxesegment over te nemen met hun Acura's en Infiniti's, maar Foreman had altijd Amerikaans gekocht en zou dat altijd blijven doen ook.

Hij wierp nog een snelle blik in het rond en liep toen naar de rookglazen ingang van zijn bedrijf, waar geen naambord te zien was maar slechts een metalen plaatje met de tekst AANBELLEN S.V.P. Alice had hem echter al zien aankomen en zodra hij zijn hand naar de bel hief, sprong de deur open met het gefluister van een goed geolied slot.

'Goedemorgen, Alice!' zei hij opgewekt tegen zijn secretaresse cum receptioniste cum boekhoudster. EMT was een klein bedrijf, een tiental medewerkers slechts. 'Iedereen aanwezig?'

'Jazeker, meneer Foreman. Ze zitten allemaal op u te wachten.'

'Dank je.' In het voorbijgaan, op weg naar de gewapende metalen deur van zijn kantoor, keek hij nog even over zijn schouder om haar een laatste glimlach toe te werpen – tevreden zag hij dat het kortloops hagelgeweer op zijn plek onder haar bureau hing, zo voor het grijpen.

Hij ging zijn sober ingerichte kantoor binnen, trok de deur achter zich dicht en draaide hem op slot. Hij hing zijn colbertje op en legde de aktetas, die leeg was, op zijn bureau. Daarna nam hij achter zijn bureau plaats, opende een kluisje achter een houten paneel en haalde er een dunne dossiermap uit. Hij sloot de kluis en liep naar een tweede deur, in de achterwand van zijn kantoor.

Die gaf toegang tot een vergaderkamer, met een tafel waaromheen al zes mannen zaten. Hij keek hen een voor een aan. Snelle blikken, maar met zijn haarscherpe intuïtie had hij het meteen door als er ook maar iets mis was. Ze zaten er allemaal kalm en alert bij, en noch aan hun gezicht, noch aan hun kleding was iets verontrustends af te lezen. Iemand anders had misschien vreemd opgekeken van dit bonte gezelschap: sommigen in loodgieters- of elektriciensuniform, anderen in driedelig grijs, een in een goed-

koop mouwloos hemd. Maar J.F. Foreman was er alleen maar blij mee.

Hij legde de map aan het hoofd van de tafel en nam zelf plaats. 'Heren, 9 augustus gaan we van start.'

Hun reactie deed hem genoeg. Hun ogen blonken van enthousiasme, niet veel anders dan hij bij de mariniers had gezien wanneer hij zijn squadron had verteld dat er een nieuwe missie ophanden was.

Na zijn afzwaaien uit het leger had Foreman een tijdje als bewaker bij een particuliere bank gewerkt, en daarna was hij gewapende escorte geweest voor miljardairs uit het Midden-Oosten die op bezoek kwamen in de Verenigde Staten. Elk op hun eigen wijze hadden die banen zijn ogen geopend voor de status quo binnen de beveiligingsbranche – en voor de niche daarbinnen die hem de moeite van het uitbaten waard leek. Dus had hij zijn bescheiden erfenis opgenomen en Expedited Medical Transport opgericht.

Ondanks de naam had EMT niets te maken met ziekenvervoer. Het was eerder een koeriersservice: een soort autoverhuurbedrijf met pantservoertuigen voor zeer welgestelde klanten en bedrijven die vrachten, in wat voor vorm dan ook, zo onopvallend mogelijk moesten vervoeren.

De afgelopen drie jaar had Foreman een klantenkring opgebouwd die groot genoeg was om te voorzien in de behoeften van zijn bedrijf. Hij had twee zwaar gepantserde ambulances, want echte pantservoertuigen waren veel te opvallend, en daarnaast had hij een vloot van reservevoertuigen en begeleidende wagens. Hij koos zijn opdrachtgevers zorgvuldig uit en vervoerde uitsluitend legale zaken, geen wapens of drugs, want hij had geen zin de aandacht van de politie te trekken of betrokken te raken bij een bendeoorlog. Zijn weinige medewerkers waren zorgvuldig geselecteerd en opgeleid. Voor het merendeel waren ze afkomstig uit het leger of van de politie. Het waren stuk voor stuk uitstekende scherpschutters en ze hadden vergunningen voor het dragen van

verborgen wapens. Ze waren allemaal vrijgezel. Ze kleeadden zich voor het ‘werk’ volgens de hun opgedragen code, of dat nu een driedelig pak of een loodgietersoverall betrof. Ze woonden allemaal op behoorlijke afstand van elkaar en gingen buiten werktijd niet met elkaar om.

Die laatste factor was van groot belang voor Foreman. Je kon je makkelijk beschermen tegen één rotte appel die probeerde van zijn baas te jatten. Maar een intern complot onder ettelijke collega's was veel moeilijker te doorzien. Daarom nam Foreman altijd maar één klus tegelijk aan en schakelde hij daar stevast het complete team voor in; daarom betaalde hij zo riant en daarom had hij er een ijzeren stelregel in gehamerd: als een van de mannen er tijdens een bestelling vandoor wilde met de buit, moesten de anderen hem zonder aarzelen uitschakelen. Daarom zette hij ook altijd vier man op de auto die de vracht vervoerde, en nog eens drie in de volgauto. Hij had nog nooit gefaald en dat wilde hij zo houden.

Hij had net het groene licht gekregen voor een nieuwe opdracht, en nu was het tijd het team in te lichten. Hij keek nog een keer naar de aanwezigen, waarbij zijn blik even bleef rusten op Arnold Carson, die hij tijdens de Golfoorlog had ontmoet en die hij beschouwde als zijn onofficiële tweede man.

‘Overmorgenavond om circa eenentwintighonderd uur landt er een Gulfstream G-IV SP op Lakefront Airport,’ zei hij, terwijl hij de map opensloeg. ‘Met onze vracht aan boord. Die moeten we afleveren op een locatie op zo’n drie uur rijden van de luchthaven, via snelwegen en grote wegen.’

Iedereen wist dat Carson op de dag van de operatie zelf een envelop zou krijgen met de exacte locatie.

‘Het pakket zelf is iets anders dan anders. Het is een vrouw – beter gezegd: het is de opdrachtgeefster zelf.’

Nu gingen er enkele wenkbrauwen omhoog.

‘Ik heb uiteraard foto's. Maar ze is Aziatisch, een meter vijftig lang en dertig jaar oud. Aan een van haar polsen is met een

handboei een klein formaat aktetas bevestigd – Hermès, bruin krokodillenleer. Die blijft daar zitten tot ze op haar bestemming is gearriveerd.’

Hij haalde diep adem. ‘Verder niets ongebruikelijks. Ze maakt de rit in het transportvoertuig, in de beveiligde ruimte. Niemand hoeft met haar te spreken. Goed. Vragen?’

Carson schudde zijn hoofd, de rest zweeg.

Foreman knikte. ‘Mooi zo. De gebruikelijke voorbereidingen, graag. We treffen elkaar weer hier, de negende om vijftienhonderd uur. Mocht er verandering in de plannen komen, dan licht ik jullie tijdig in.’

Toen ze opstonden en wegliepen, sprak Foreman de man met het mouwloze hemd aan. ‘Proctor? Heb je even?’

Proctor bleef staan en wachtte tot de anderen verdwenen waren.

Proctor was Foremans laatste aanwinst. Hij was veelbelovend, maar ondoorgrondelijk. Hij zat nu een halfjaar bij EMT en had zijn taken vlekkeloos uitgevoerd. Foreman was niet het soort man dat iemand helemaal accepteert voor hij volledig overtuigd was van diens kwaliteiten, maar Proctor viel niet makkelijk te duiden. Hij had schitterende referenties van zijn vorige baan als bewaker. Hij was een uitstekende scherpschutter en kon prima orders opvolgen: zonder enige twijfel een ex-militair. Hij was een meter negentig lang, één en al spiermassa, maar had ook een souplesse en gratie die eerder aangeboren dan in de sportschool opgekleefd leken te zijn. Maar hij had niet willen zeggen uit welke tak van het leger hij kwam of wat zijn rang was geweest, en hij ontweek vragen over zijn persoonlijk leven. Desgevraagd had hij Foreman ontslagpapieren laten zien die al even vaag waren en waarin stond dat hij betrokken was geweest bij geheime opdrachten, waar hij niets over mee te delen had. Hij was überhaupt weinig mededeelzaam. Waar zoiets een veeg teken zou zijn voor een traditioneler werkgever, was Foreman juist op zoek naar dat soort kwaliteiten.

Sinds de eerste dag was Proctor op tijd gekomen, had zijn

taken foutloos uitgevoerd en was na afloop van de klus meteen vertrokken. Foreman maakte zich weleens zorgen dat zijn mannen te vriendschappelijk met elkaar omgingen, maar bij Proctor was het eerder het tegenovergestelde. Die had niets van de stoere machohouding van zijn collega's met hun grappen en grollen. Foreman had hem nauwlettend geobserveerd, bezorgd dat die terughoudendheid van hem misschien het gevolg was van PTSS, maar uiteindelijk was hij tot de conclusie gekomen dat Proctor gewoon geen spraakzaam type was.

'Je weet dat Rodriguez nog niet aan het werk is.' Dat was Foremans zevende werknemer; hij was niet op de vergadering geweest, want hij lag momenteel in het ziekenhuis met diverticulitis. Dat betekende dat Foreman een man tekortkwam – een van de risico's als je alles zo strak plande.

Proctor knikte.

'Dat betekent dat ik jou van de volgauto moet overplaatsen naar Rodriguez' positie in de bus. Dan heeft de volgauto alleen nog een bestuurder en een bijrijder, maar het belangrijkste is dat de vracht goed beveiligd is.'

'Duidelijk.'

'Dat doet me genoegen. Want dit is een mooie kans, Proctor: een uitermate waardevol transport. Doe je werk goed, hou het netjes en dan wacht je aan het eind een prettige bonus.'

Proctor knikte nogmaals.

'Dat was het. Kom morgenmiddag om drie uur op kantoor voor de briefing.'

De man stond op en liep net als de anderen de vergaderzaal uit. Toen de deur achter hem was dichtgevallen, bleef Foreman er nog een hele tijd naar zitten kijken, waarbij hij peinzend op zijn lip beet.

Om kwart voor drie de volgende middag zat Foreman weer op kantoor te kijken naar een korrelige bewakingsvideo, en alweer beet hij op zijn lip. Hij zat daar nu al twee uur. Eerder die middag had hij toevallig de beelden bekeken van de diverse bewakingscamera's die in het hele kantoor hingen en, in enkele gevallen en zonder dat zij dat zelf wisten, ook bij de werknemers thuis; en daarbij was iets alarmerends aan het licht gekomen.

Hij had de twee video's die hem de meeste zorgen baarden apart gelegd en opnieuw afgespeeld, waarbij hij inzoomde tot het scherm meer ruis en korrel bevatte dan herkenbare beelden. Daarna had hij alle andere filmpjes nog een keer zorgvuldig doorgenomen. Maar nee: het waren alleen die twee momenten, op camera vastgelegd: eerst een vriendschappelijke stomp tegen de arm en een paar woorden toen de twee mannen de vorige dag het parkeerterrein bij het kantoor verlaten hadden. En later datzelfde tweetal op het plein voor het huis van de een, terwijl ze een broodje aten bij een karretje dat de plaatselijke variant van hotdogs verkocht.

Foreman had beide filmpjes ingekort tot de betreffende segmenten, zo'n vijf minuten elk, en bekeek ze om beurten. Die paar vriendelijke woorden bij het verlaten van het kantoor baarden hem geen zorgen. Maar dat ze elkaar buiten het werk troffen was een overtreding van de gedragscode. En de plek waar dat gebeurde, suggereerde dat ze elkaars adres kenden – ook een overtreding.

Foreman zette het scherm uit en nam even de tijd om zijn gedachten op een rijtje te zetten. Ten eerste voelde hij zich verraden: zijn mensen hielden zich niet aan de regels. Ten tweede maakte

hij zich zorgen om de klus voor de volgende dag. Hoewel hij het er met zijn mensen niet over gehad had, was dit een uitzonderlijk belangrijke opdracht. Niet alleen was er ongemeen veel geld mee gemoeid, maar – en dat was misschien nog wel belangrijker – het zou zijn vertrouwenspositie binnen een bepaalde welgestelde klantenkring versterken, waardoor hij in de toekomst kon rekenen op een stroom lucratieve klussen.

Hij kon de klus afzeggen of proberen uit te stellen. Maar wie in deze branche wilde blijven meedraaien, kon dit soort klussen niet zomaar laten lopen; soms ging het om het vervoer van edelstenen, goud of tientallen miljoenen dollars. Hij moest toegeven: zo vlak voor het begin van een opdracht moest hij vaak strijden tegen toegenomen achterdocht, paranoia zelfs. Het leed geen twijfel dat zijn twee werknemers het strenge protocol geschonden hadden. Maar dat hadden ze open en bloot gedaan, in de openbare ruimte. Als ze van plan waren de missie te saboteren, zouden ze toch zeker veel stiekemer te werk gegaan zijn? De camera had op enige afstand gehangen, maar de lichaamstaal van de twee die ontspannen hun knapperige broodje met pikante vulling stonden te verorberen bevatte geen spoor van zichtbaar schuldgevoel of iets van een samenzwering.

Maar goed, dat kon natuurlijk opzet zijn. Hoe zorgvuldig hij er ook voor zorgde dat al zijn koeriersklussen legaal waren, of althans niet fouter dan net op het randje van de legaliteit, zijn werknemers waren niet noodzakelijkerwijs heilige boontjes. Misschien, waarschijnlijk zelfs, was het niets. Als de missie eenmaal afgelopen was, zou hij die overtreding aanpakken. Voorlopig had hij maar één optie: verdergaan – zij het behoedzaam.

Zijn intercom zoemde. 'Meneer Foreman? De heer Proctor is er.' 'Dank je, Alice.' Foreman stond op, liep naar de receptie en vandaar een rookglazen deur in naar een gang. Aan het uiteinde leidde een tweede deur naar een uitgestrekte, echoënde garage. Daar stonden twee ambulances met het EMT-logo, Rode Kruis-tekens

en een esculaap. De enige tekenen dat ze voor iets anders bestemd waren dan ziekenvervoer waren het getinte (en kogelvrije) glas in de portieren, het indrukwekkend grote spruitstuk van de motor en de dikke polyurethaan banden waarop beide ambulances, loodzwaar door meer dan een ton aan binnen- en buitenpantsering, zwaar rustten. De kleine openingen, van een formaat waar precies de loop van een automatisch vuurwapen doorheen paste, waren keurig in het chassis weggewerkt en zo goed als onzichtbaar. Hij had ze nog nooit gebruikt – tot nu toe.

Verder stonden er in de garage drie volgauto's van onopvallende merken en kleuren, maar met een vergelijkbare uitrusting. In een uithoek stonden nog enkele andere voertuigen voor speciale gelegenheden – een voormalige schoolbus, een pick-up, een taxi.

Proctor stond rustig te wachten in zijn voorgeschreven uniform: T-shirt en spijkerbroek.

'Proctor!' riep Foreman met een jovialiteit die hij niet voelde. Hij liep op hem af, en beide mannen schudden elkaar de hand. 'Goed je te zien.'

'Dank u voor deze kans.' Proctor had een diepe, rauwe stem – niet omdat hij stoer wilde doen, nam Foreman aan, maar omdat zijn stembanden het enige deel van zijn lichaam waren dat hij niet regelmatig trainde.

'Uitstekend. Aangezien dit jouw eerste keer wordt als uitkijk op de achterbank wilde ik even kijken of je de instructies kent. Vraag alles wat je weten wilt, en wees niet bang dat iets dom zal klinken. Het is van cruciaal belang dat je je voor de volle honderd procent vertrouwd maakt met de procedures. Roger?'

'Roger.'

Ook na zes maanden probeerde Foreman nog steeds af en toe om Proctor op deze manier een reactie te ontlokken, eerder uit nieuwsgierigheid dan iets anders. Deze ingetogen reactie betekende dat hij geen marinier was geweest. Of misschien dat hij dat simpelweg niet bekend wilde maken. Hoe dan ook, hij kon met

een vuurwapen omgaan en als er iets bekonkeld werd in verband met deze klus, deed Proctor daar in ieder geval niet aan mee.

Langzaam liepen ze om de auto heen, waarbij Foreman diverse functionaliteiten aanwees en uitlegde wat er in noodsituaties moest worden gedaan. Voor het merendeel luisterde Proctor zwijgend, over enkele details had hij een vraag.

Ze bleven naast het voertuig staan en Foreman opende het portier, waarbij hij de explosieve moerdoppen aanwees, evenals de granaten met verdovend middel en gas, die in keurige klittenbandstroken aan het plafond waren bevestigd. Ze stapten beiden in en Foreman besprak kort de werking van de beveiligde ruimte: een metalen kubus van een meter twintig bij een meter twintig, midden in de auto aan de vloer en het plafond bevestigd met een groot aantal haken en gespen. In het midden van de kubus stond een stoel.

‘Hier gaat het allemaal om,’ zei Foreman aan het eind van de rondleiding. ‘Alles wat we doen, gaat erom de inhoud van deze kubus hier veilig van A naar B te vervoeren. Er heeft nog nooit een mens in gezeten, en comfortabel wordt de rit bepaald niet, maar je ziet de ventilatieroosters boven- en onderaan, en er is meer dan genoeg ruimte voor haarzelf en haar aktetas. Dus: vragen over het openen en borgen van de kubus?’

‘Geen vragen.’

‘De drie – ik bedoel twee – mannen in de volgauto staan garant voor de veiligheid gedurende de tijd dat het, eh... pakket in de kubus wordt geplaatst. Dat is uiteraard een kwetsbaar moment. In de loop van de tijd hebben we geleerd een inerte lading binnen vijftientwintig seconden te plaatsen en te borgen. Aangezien het hier om een persoon gaat, zal het waarschijnlijk langer duren.’

Proctor knikte.

‘Zodra jullie rijden, gaat de primaire verantwoordelijkheid voor veilige bezorging over naar jullie vieren in dit voertuig.’

Foreman wees de vier posities aan: bestuurder, bijrijder, bewa-

ker en uitkijk. Hij vroeg Proctor plaats te nemen in de draaistoel van die laatste post om te zorgen dat hij wist wat zijn zichtveld was, en wees waar de munitie voor de ingekorte M240 te vinden was. Hij besprak een paar detailfouten die Rodriguez bij een vorige transport had gemaakt toen hij de uitkijkpost bemande, en hoe ze die hadden gecorrigeerd.

Tijdens Foremans uitleg lagen er geen angst of twijfel in Proctors blik – slechts kalme aandacht.

Foreman maakte een eind aan zijn verhaal en besloot na een korte aarzeling te vertellen wat hem dwarszat. ‘Luister,’ zei hij, terwijl hij ging zitten op een gepantserd paneel achter de beveiligde kubus. ‘Ik zit ergens mee. Misschien is het niets.’

Proctor bleef roerloos staan wachten.

‘Ik vertel je dit vanuit een wellicht overgrote voorzorg. Hopelijk loopt het morgen allemaal als een trein. Als dat zo is, vergeet je wat ik je nu ga vertellen en begin je er nooit meer over. Duidelijk?’

Proctor knikte.

‘Ik heb vanuit onbetrouwbare bron vernomen dat de bijrijder en de bewaker morgen misschien op de een of andere manier zullen proberen de operatie te saboteren. Meer weet ik er niet van. Ik wil benadrukken dat deze berichten van hoogst dubieuze herkomst zijn. Maar met Arnie Carson als bestuurder ben jij de aangewezen persoon om die twee in de gaten te houden.’

Proctor knikte, langzamer ditmaal.

‘Als ze inderdaad iets van plan zijn, weet ik vrijwel zeker dat ze dat pas zullen doen als de vracht geborgen is en jullie rijden. Maar ze zullen niet wachten tot de plaats van bestemming – zeker niet omdat zij nog niet weten waar de rit naartoe gaat.’ Hij zweeg. ‘Carson doet niet mee, denk ik, dus het kan zijn dat de bijrijder hem uitschakelt wanneer jullie onderweg zijn of bij een stoplicht staan. Als dat gebeurt, is er kans dat de bewaker de taak heeft jou te doden. Jouw taak is om dat te voorkomen. Carson draagt geen vest, jij wel. Als het allemaal misloopt en ze je ombrengen, heb-

ben we gefaald. Schiet eerst de bewaker dood, dan de bijrijder – als Carson dood is, zorg dan dat de anderen geneutraliseerd zijn, neem het stuur over en maak de missie af. De envelop met het adres zit in zijn borstzak.’

Hij stond weer op, met gebogen schouders onder het versterkte dak van de auto. ‘Over de vracht hoeft u geen zorgen te maken – klein kaliber vuurwapens komen niet door de metalen wanden heen. Maar in dit geval is de “vracht” meteen ook onze opdrachtgever – dus als er onderweg problemen ontstaan, zelfs kleine, maken we een slechte indruk. Zoals ik al zei: het scenario dat ik zojuist heb beschreven, grenst aan het paranoïde. Maar blijf alert.’

Foreman zuchtte en mompelde een verwensing. ‘Weet je wat nog het ziekste is? Enerzijds kan ik dit niet laten gebeuren zonder voorbereiding. Anderzijds kan ik me niet permitteren ook maar iemand te waarschuwen – zelfs jij niet, nieuwkomer. Als er twee mensen corrupt zijn, kunnen het er net zo goed zes zijn. Maar omdat jij nog geen vrienden hebt gemaakt, en vanwege het schootveld vanaf de achterbank, moet ik je wel vertrouwen.’ Hij zweeg even. ‘Hoe komt mijn signaal door?’

‘Luid en duidelijk.’

En op de een of andere manier voelde Foreman bij dit antwoord, hoe kortaf en ongeëmotioneerd ook, de onverwachte, zware last die de afgelopen paar uur op zijn schouders had gerust net iets lichter worden.